

Sebatinsky, S-sel

Marshall Zebatinsky úgy érezte, bolondot csinált magából. Úgy érezte, mintha a maszatos kirakatüvegen és a fa elválasztófalon keresztül különféle tekintetek figyelnék minden mozdulatát. Nem bízott a régi ruhákban, amelyeket az imént támasztott fel, a lehajtott karimájú kalapban, amelyet máskor fel sem vett volna, vagy a szemüvegekben, amelyeket a tokjaikban hagyott.

Hülyének érezte magát, amitől a homlokán elmélyültek a vonalak, és kortalan arca a szokásosnál is sápadtabbá vált.

Nem lett volna képes elmagyarázni, hogy egy atomfizikus miért megy el egy numerológushoz. (Soha, gondolta, soha!) A francba, még saját magának sem talált magyarázatot azon kívül, hogy hagyta magát rábeszélni. Hagyta, hogy a felesége rávegye erre az ostobaságra!

A numerológus egy régi íróasztal mögött ült, amelyet valószínűleg használtan vett. Egyetlen asztal sem öregedhet meg ennyire egyetlen tulajdonosnál. Ugyanez igaz lehetett a férfi öltözékére is. Az egész karakterét sötét árnyalat lengte körül, és élénken csillogó, mégis kicsi és sötét szemét Zebatinskyre emelte.

- Még sohasem volt fizikus az ügyfeleim között, dr. Zebatinsky - mondta.

Zebatinsky hirtelen elpirult.

- Ugye, megérti, hogy szeretném, ha bizalmasan kezelnék ezt?

A numerológus elmosolyodott, amitől vonásai ráncba gyűrődtek a szája sarkában, és az arccsontján megfeszült a bőr.

- Minden ügyemet bizalmasan kezelem.

- Úgy vélem, el kell mondanom önnek valamit - kezdte Zebatinsky - Nem hiszek a numerológiában, és nem is várom, hogy elkezdjek hinni benne. Ha ez számít, akkor még most mondja meg!

- Akkor miért van itt egyáltalán?

- A feleségem szerint maga tud valamit, bármi is legyen az. Megígértem neki, hát itt vagyok. - Vállat vont, és még inkább hülyének érezte magát.

- És mit szeretne? Pénzt? Biztonságot? Hosszú életet? Mit?

Zebatinsky egy hosszú pillanatig csak ült, közben a numerológus végig Őt nézte, de egyáltalán nem sürgette.

A fizikus arra gondolt, hogy mit mondhatna egyáltalán? Azt, hogy harmincnégy éves, és nem lát maga előtt semmiféle jövőképet?

Végül így válaszolt:

- Sikert szeretnék. Elismerést.

- Egy jobb állást?

- Egy másik állást. Másféle munkát. Jelen pillanatban egy csapat tagja vagyok, utasításokat teljesítek. Csapatok! Minden állami kutatás ilyen. Csak hegedős lehetsz, akinek a hangja belevész a nagyzenekari műbe!

- De maga szólózni szeretne.

- Ki akarok lépni a csapatból, hogy... hogy önmagam lehessenek! - Zebatinsky érezte, hogy a téma magával ragadja; már az is fellelkesítette, hogy elmondhatja valakinek a feleségén kívül. - Huszonöt évvel ezelőtt az én képzettségemmel és képességeimmel még kaphattam volna munkát az első atomerőművek valamelyikében.

Ma már én igazgatnám az egyiket, vagy egy színtiszta kutatócsoport vezetője lennék valamelyik egyetemen. Azonban manapság, ha ugyanúgy indulnék, hol lennék huszonöt év múlva? Sehol sem. Csak egy csapatban. Csak gurítanám a magam két százalékát a nagy labdából. Belefutok az atomfizikusok névtelen tengerébe! Nem akarok mást, csak egy tenyérnyi szárazföldet, ha érti, mire gondolok.

A numerológus lassan bólintott.

- Ugye, tudja, dr. Zebatinsky, hogy nem garantálhatom a sikert?

Minden hitetlensége ellenére Zebatinsky éles csalódottságot érzett.

- Nem? Akkor mi a fenét garantálhat?

- Az esélyek javulását. Természeténél fogva a munkám statisztikai jellegű. Mivel ön az atomokkal foglalkozik, úgy vélem, érti a statisztikai törvényszerűségeket.

- Maga érti? - kérdezte a fizikus fanyalognak.

- Ami azt illeti, igen. Matematikus vagyok és matematikával dolgozom. Ezt nem azért mondtam el, hogy többet fizessen. A szolgáltatás ára standard: ötven dollár. Azonban, mivel maga is tudós, jobban is értékelheti a munkámat, mint a többi ügyfelem. Örömmel elmagyarázom.

- Ha nem bánja, inkább ne... - válaszolta Zebatinsky. - Értelmetlen lenne a betűk számértékeiről, misztikus jelentőségéről és hasonlókról beszélnie. Ezt nem nevezem matematikának. Térjünk a tárgyra...

- Tehát szeretné, ha segítenék, feltéve, hogy nem beszélek a buta kis antitudományos alapokról, amelyek által a segítségére lehetek. Jól értettem?

- igen, jól értette.

- Azonban ön még mindig azzal az előfeltételezéssel él, hogy numerológus vagyok, pedig valójában ez nem igaz. Csak azért nevezem így magam, hogy elkerüljem a rendőrség zaklatását, és - a kis fickó szárazon kuncogott - persze a pszichiáterekét is. Matematikus vagyok, a becsületes fajtából.

Zebatinsky csak mosolygott.

A numerológus így folytatta:

- Számítógépeket építetek. A lehetséges jövőket tanulmányozom.

- Tessék?

- Talán ez rosszabbnak hangzik, mint a numerológia? Miért? Ha adott elegendő adat és egy olyan számítógép, amely képes elvégezni a megfelelő mennyiségű műveletet egységnyi idő alatt, akkor a jövő kiszámíthatóvá válik, legalábbis a valószínűségi számok szintjén. Amikor egy rakéta útvonalát becsülik meg, hogy megsemmisítsék egy ellenrakétával, akkor talán nem a jövőt próbálják kiszámítani? Ha a jövőt nem pontosan számítják ki, akkor a rakéta és az ellenrakéta nem fog találkozni. Én ugyanezzel foglalkozom. Mivel én sokkal nagyobb mennyiségű változóval dolgozom, az én eredményeim nem annyira pontosak.

- Úgy érti, hogy kiszámíthatja a jövőmet?

- Nagyjából úgy. Amint elvégeztem a szükséges számításokat, módosítom a nevét, de más adatot nem. Beilleszttem a módosított adatot a programba, és kipróbálok más névmódosításokat is. Egyesével áttanulmányozom a módosított jövőképeket, hogy megtaláljam közöttük azt, amelyben nagyobb mértékű elismerést kaphat, mint a jelenlegi jövőképében. Vagy más szavakkal is elmondhatom: találok önnek egy jövőt, amelyben a megszolgált elismerése nem maradhat el.

- Miért kell megváltoztatnia a nevemet?

- Mindig csak ennyit változtatok, több okból. Először is, ez egyszerű változtatás. Ha nagy vagy több változtatást is eszközölök, olyan sok új változót kell betáplálni és beilleszteni a programba, hogy újra kell számítani a teljes végeredményt. A gépezetem még kezdetleges. Másodsorban, ez ésszerű és végrehajtható változtatás. Nem változtathatom meg a magasságát, ugyebár, vagy a szeme színét, vagy mondjuk a temperamentumát. Harmadszor pedig, ez mégiscsak egy jelentős változtatás. A nevek sokat jelentenek az embereknek. Végül, negyedszer, ez gyakori változtatás, amelyet mindennap emberek sokasága végez el.

- Mi van, ha nem talál jobb jövőt? - kérdezte Zebatinsky.

- Ezt a kockázatot vállalnia kell. Rosszabb biztosan nem lesz, barátom!

Zebatinsky kényelmetlenül érezte magát, ahogy a kis emberre nézett.

- Nem hiszem el. Előbb kezdek el hinni a numerológiában.

A numerológus felsóhajtott.

- Azt hittem, egy olyan ember, mint ön, könnyebben elfogadja az igazságot. Segíteni akarok magának, és még sok tennivalója maradt. Ha numerológusnak hisz, nem fogja követni a tanácsaimat. Úgy véltem, ha elmondom az igazságot, akkor hagyja, hogy a segítségére legyek.

- Ha látja a jövőt...

- Miért nem én vagyok a világ leggazdagabb embere? Ezt akarta kérdezni? De hát gazdag vagyok: mindenem megvan, amit akarok. Elismerést akarok és azt, hogy hagyjanak békén. Végzem a munkám. Senki sem piszkál. Ez tesz milliárdossá. Kevés valódi pénzre van szükségem, amit meg is kapok az ügyfeleimtől. Segíteni az embereknek jó dolog, és egy pszichiáter talán azt mondaná, hogy ez hatalomérzetet ad, ami táplálja az egómat. Szóval, akarja, hogy segítsek magának?

- Mennyit is mondott?

- Ötven dollár. Szükségem van egy rakás életrajzi információra, de ehhez készítettem egy kérdőívet, ami segít, hogy milyen adatokat adjon meg. Attól tartok, kicsit hosszú, de ha akarja, el is postázhatja a hét végéig. Ez esetben megkapja a választ... - alsó ajkát lebiggyesztette és a szemöldökét ráncolta, ahogy fejben számolt

- a következő hónap húszadikáig.

- Öt hét múlva? Ilyen sokáig tart?

- Más munkám is van, barátom. És más ügyfeleim is vannak. Ha csak meghamisítanám az eredményeket, az sokkal hamarabb kész lenne. Rendben vagyunk?

Zebatinsky felállt.

- Rendben. És mindez bizalmas, ugye?

- Teljes mértékben. Visszakapja a kérdőívet is, amikor elmondom, hogy mit kell megváltoztatnia, és a szavamat adom, hogy nem használom fel semmi másra.

Az atomfizikus megállt az ajtóban.

- Nem tart tőle, hogy elmondom valakinek, hogy nem numerológus?

A kis fickó megrázta a fejét.

- PCI hinne magának, barátom? Még ha, tegyük fel, elismeri bárkinek is, hogy nálam járt.

Húszadikán Marshall Zebatinsky a hámló festésű ajtó előtt állt, és gyanakodva pillantott oldalra, végig a házfalak mellett, amelyek között a kirakat is állt, rajta a kis papírlappal és azon a „Numerológus” felirattal, amelyet a nap és az üveget borító maszat szinte olvashatatlaná fakított. Zebatinsky bekukucskált abban a reményben, hátha van bent egy másik ügyfél, aki kifogásként szolgálhat - akkor elfeledhetné ingatag elhatározását, és hazamehetne.

Többször is megpróbálta kiverni a fejéből az egész dolgot. Sokáig nem bírta rendesen rávenni magát a kérdőív kitöltésére. Zavarba ejtő volt dolgozni a papírokkal. Hihetetlenül ostobának érezte magát, amikor beírogatta a barátai nevét, a háza értékét, hogy a feleségének volt-e vetélése, és ha igen, mikor. Félretette az egészet.

Azonban arra sem tudta rávenni magát, hogy elfelejtse a dolgot. Minden este újra elővette a papírokat.

A számítógép gondolata lehetett az oka, és a gondolat, hogy az a kis emberke pokoli arcátlanul azt állította, van egy szuperszámítógépe. Ellenállhatatlannak tűnt a lehetőség, hogy szándékosan bevegye a blöfföt és megnézzze, mi fog történni.

Végül feladta postán az adatokat, kilenccentnyi bélyeget nyomott rá anélkül, hogy lemérte volna a levél súlyát. „Ha visszajön a levél - gondolta -, lefújom az egészet.”

Nem jött vissza.

Benézett az üzlethelyiségbe, és üresen találta. Zebatinskynek nem maradt más választása, mint belépni. Az ajtó fölötti kis harang csilingelni kezdett.

Az idős numerológus kilépett egy lefüggönyözött ajtó mögül.

- Igen? Ó, dr. Zebatinsky!

- Még emlékszik rám? - Az atomfizikus próbált elmosolyodni.

- Hát persze!

- Mi az ítélet?

A numerológus összekulcsolta karmokká öregedett ujjait.

- Mielőtt elmondom, lenne még itt egy elintézendő ügy...

- A fizetésére gondol?

- Elvégeztem a munkát, uram. Megdolgoztam a pénzemért.

Zebatinsky nem ellenkezett. Felkészült rá, hogy fizet a szolgáltatásért. Ha már eddig eljött, ostobaság lett volna csak a pénz miatt visszafordulni.

Kiszámolt öt darab tízdolláros bankjegyet, és letette őket a pultra.

- Nos?

A numerológus lassan megszámlolta a bankjegyeket, azután berakta őket az íróasztal egyik fiókjába.

- Az esete nagyon érdekes - kezdte. - Javaslom, hogy változtassa a nevét Sebatinskyre.

- Seba... Hogy betűzi?

- S-e-b-a-t-i-n-s-k-y.

Zebatinsky felháborodottan nézett rá.

- Úgy érti, változtassam meg a kezdőbetűt? Változtassam a Z-t S-re? Ennyi?

- Ennyi épp elegendő. Ha megfelelő a változtatás, akkor egy kis változás sokkal biztonságosabb, mint egy nagyobb.

- De hogyan hat ez bármire is?

- Hogyan hathat bármelyik név bármire is? - kérdezett vissza a numerológus halkán. - Nem tudom megmondani. Valahogy hatással lehet a dolgokra, csak ennyit mondhatok. Emlékezzen, hogy nem garantálom a kívánt eredményt! Természetesen, ha nem szeretne változtatni, akkor hagyjon mindent úgy, ahogy most van. Azonban ebben az esetben nem fizethetem vissza a pénzét.

- Mit csináljak? - kérdezte Zebatinsky. - Mondjam mindenkinek azt, hogy S-sel írom a nevem?

- Ha tanácsolhatom, keressen fel egy ügyvédet. Változtassa meg a nevét legálisan! Egy ügyvéd el tudja mondani, mi minden keli ehhez.

- Milyen sokáig tart? Úgy értem, amíg a dolgok jobbra fordulnak?

- Honnan tudhatnám? Talán már holnap minden megváltozik. Talán soha semmi.

- De maga látja a jövőt! Maga mondta, hogy látja!

- De nem úgy, mintha kristálygömbben nézném. Nem, bizony, dr. Zebatinsky! Csupán egy rakás kódolt számsort tudok kinyerni a számítógépemből. Felsorolhatom önnek a valószínűségi számokat, de nem látok képeket.

Zebatinsky megfordult, és kisietett. „Ötven dollárt fizettem, hogy megváltoztassam a nevem egyik betűjét! Ötven dollárt fizettem a Sebatinskyért! Istenem, micsoda név! Rosszabb, mint a Zebatinsky...”

Beletelt egy újabb hónap, mire rávette magát, és felkeresett egy ügyvédet.

Azt mondta magának, hogy bármikor visszaváltoztathatja a nevét.

„Adjunk egy esélyt a dolognak!” - gondolta.

A fenébe is! Nem tiltja a törvény!

Henry Brand oldalról oldalra átnézte az aktákat azzal a gyakorlott szemmel, amelyet a biztonságiaknál töltött tizennégy év fejlesztett ki. Nem kellett minden szót elolvasnia. Bármilyen furcsaság rejtőzött a szövegben, az azonnal előugrott, és majd kibökte a szemét.

- A fickó teljesen tisztának tűnik - mondta. Ő maga is tisztának tűnt lágy, kerek pocakjával és rózsaszín, frissen mosott arcával. Úgy nézett ki, mint akit a tudatlanságtól az árulásig mindenféle emberi gyarlósággal való folyamatos kontaktus állandóan mosakodásra készítet.

Az aktát a fiatal Albert Quincy hadnagy hozta, akit a Hanford-állomás biztonsági tisztjeként a posztja hatalmas felelősségtudattal töltött el.

- De miért pont Sebatinsky? - kérdezte.

- Miért ne?

- Mert nincs semmi értelme. A Zebatinsky külföldi név, amit én is megváltoztatnék, ha az enyém lenne, de akkor már valami angolszász névre változtatnám. Ha Zebatinsky is így tett volna, annak: látnám értelmét és nem gondolkodtatna el. De miért változtatta a Z-t S-re? Úgy vélem, rá kellene jönnünk az okára.

- Megkérdezte tőle bárki is?

- Persze. Természetesen, csak hétköznapi beszélgetés keretében. Összeszerveztem, de csak annyit mondott rá, unja, hogy mindig az utolsó a névsorban.

- Ez jó ok lehetett, nem gondolja, hadnagy?

- Igen, de akkor miért nem változtatta a nevét valami olyasmire, mint a Sander vagy a Smith? Vagy ha tényleg annyira zavarta a Z, akkor miért nem ment végig ezen az úton, és változtatta rögtön valami A betűsre? Miért nem lett... például Aarons?

Quincy hadnagy meglehetősen boldogtalannak tűnt.

- Mondja csak el, hadnagy! Kell lennie valaminek, ami tényleg ennyire zavarja - mondta Brand. - Valami a fejében, egy elmélet vagy csak egy gondolat. Mi az?

A hadnagy a homlokát ráncolta. Világos szemöldöke összeszaladt, ajka megfeszült.

- Nos, a francba is, uram, a fickó orosz!

- Nem az - ellenkezett Brand. - Harmadik generációs amerikai.

- Úgy értem, hogy a neve orosz.

Brand arcáról eltűnt a csalóka lágyság egy része.

- Nem, hadnagy, ismét téved. Lengyel.

A hadnagy türelmetlenül kapta fel mindkét kezét.

- Mindegy!

Brand, akinek az anyját Wiszewskinek hívták, felcsattant:

- Nehogy ezt egy lengyelnek is mondja, hadnagy! - Azután elgondolkodva hozzátette: - Vagy akár egy oroszoknak, gondolom.

- Azt próbálom elmondani, uram - mondta a hadnagy egyre vörösebben, hogy a lengyelek és az oroszok egyformán a Vasfüggöny túloldalán vannak.

- Ezt mindenki tudja.

- És ennek a Zebatinskynek vagy Sebatinskynek, akárhogy is nevezzék, lehetnek ott rokonai.

- Harmadik generációs. Talán lehet ott másod-unokatestvére. És akkor mi van?

- Ez még nem zavarja. Egy rakás embernek van távoli rokona odaát. Csakhogy Zebatinsky megváltoztatta a nevét.

- Folytassa!

- Lehet, hogy próbálja elterelni a figyelmet. Lehet, hogy egy másod-unokatestvér odaát kezd túl híressé válni, és a mi Zebatinskynk amiatt aggódott, hogy a rokoni kapcsolat csökkenteni az előrejutása esélyeit.

- A névváltoztatás ezen nem segít. Attól még másod-unokatestvérek maradnak.

- Persze, de így nem érzi azt, hogy a képünkbe törli a rokoni kapcsolatot.

- Hallott már bármiféle odaát élő Zebatinskyről?

- Nem, uram.

- Akkor nem lehet túl híres. A mi Zebatinskynk hogy tudhatna róla?

- Kapcsolatban maradhatott a rokonaival. A jelen körülmények között ez gyanús lenne, tekintve, hogy atomtudós.

Brand módszeresen újra átlapozta az aktát.

- Ez szörnyen kevés, hadnagy! Annyira kevés, hogy teljesen láthatatlan.

- Tudna javasolni bármilyen más magyarázatot, uram, hogy miért változtatta meg a nevét pont így?

- Nem, nem tudok. Be kell ismernem, hogy nem tudok.

- Akkor úgy vélem, uram, érdemes vizsgálatot indítani. Utána kellene néznünk a Zebatinsky nevűeknek odaát, és kiderül, hogy találunk-e kapcsolatot. - A hadnagy hangja enyhén megemelkedett, ahogy egy újabb gondolata támadt: - Talán azért változtatta meg a nevét, hogy elvonja róluk a figyelmet; mármint, hogy megvédje őket.

- Szerintem éppen ellenkezőleg.

- Talán nem jött rá, hogy mit tesz ezzel, de lehetett a motiváció a rokonok meg- védelmezése.

Brand felsóhajtott.

- Rendszben, ráállunk a Zebatinsky-ügyre. De ha nem találunk semmit, akkor ejtjük az egészet, értette, hadnagy? Hagyja itt az aktát!

Mire Brand kézhez kapta az információkat, teljesen megfeledkezett a hadnagról és az elméletéről. Az adatok közt tizenhét orosz és lengyel Zebatinsky életrajzát találta. „Mi az ördög?” - gondolta az iratköteg láttán.

Azután eszébe jutott, elnyomott egy rövid káromkodást, és nekilátott az olvasásnak.

Az amerikai oldallal kezdődött, Marshall Zebatinskyvel {ujjlenyomatok}, aki a New York állami Buffalóban született (dátum és kórházi zárójelentések). Az apja ugyancsak Buffalóban született, míg anyja a szintén New York-i Oswegóban. Atyai nagyszülei mindketten a lengyel Bialystokból származtak (bevándorlás dátuma, állam- polgárság dátuma, fényképek).

A tizenhét orosz és lengyel Zebatinsky mind a fél évszázaddal korábban Bialystokban vagy a környékén élt családoktól származott. Feltételezhetően mind rokonok voltak, ám ez egyik aktában sem szerepelt egyértelműen. (Az első világháború utóhatásai közepette nem túl szakszerűen kezelték az adatokat Kelet-Európában.)

Brand átfutotta minden egyes jelenlegi Zebatinsky élettörténetét (lenyűgöző, hogy a hírszerzés milyen alapos munkát végzett, és az oroszok esetében talán még alaposabbat). Az egyik iratnál megtorpant, sima homlokán összefutottak a ráncok, és szemöldöke megemelkedett. Félretette az asztalán, és folytatta a következővel. Végül annak az egynek a kivételével összerendezte az aktákat, és visszatette őket a borítékba, amelyben érkeztek.

Ránézett az előtte maradt mappára, és ujjával halkán dobolni kezdett az asztal lapján.

Némi vonakodással ugyan, de felhívta dr. Paul Kristowot az Atomenergia Bizottságnál.

Dr. Kristow szenvtelen arc kifejezéssel hallgatta végig az ügyet. Néha felemelte kezét, és kisujjával megsimította buborékszerű orra hegyét, mintha egy nem létező szösz akart volna letörölni róla. A haja vasszürkére őszült, megritkult, és mindig rövidre vágatta. Akár kopasz is lehetett volna.

- Nem, még sohasem hallottam orosz Zebatinskyról - mondta. - De az amerikaiáról sem hallottam.

- Nos... - Brand megvakargatta a haja alját a jobb halántéka felett, és lassan válaszolt: - Nem hiszem, hogy bármi probléma lenne ezzel, de nem akarom túl hamar ejteni az ügyet. Van egy fiatal hadnagyom, aki szorgalmazza a vizsgálatot, és tudja, milyenek a feltörekvő tehetségek. Nem akarok olyat tenni, ami miatt elmenne a kongresszusi bizottsághoz. Emellett az egyik orosz fickó, Mihail Andrejevics Zebatinsky szintén atomfizikus. Biztos benne, hogy még sohasem hallott róla?

- Mihail Andrejevics Zebatinsky? Nem, nem hallottam róla. Nem mintha ez bármit is bizonyítana.

- Mondhatnám, hogy véletlen egybeesés, de tudja, az ügy elég magasra is felnyúlhat. Egy Zebatinsky itt, egy Zebatinsky ott, mindkettő atomfizikus, és az itteni hirtelen megváltoztatja a nevét Sebatinskyre, ráadásul még ki is hangsúlyozza. Nem engedi, hogy bárki is rosszul mondja. „Sebatinsky, S-sel” - mondogatja ingerülten. Az egész túlságosan egybecseng ahhoz, hogy a mindenhol kémek után kutató hadnagyomnak felcsillanjon tőle a szeme. Ami még különösebb: az orosz Zebatinsky egy évvel ezelőtt eltűnt szem elől.

- Kivégezték - jegyezte meg dr. Kristow egykedvűen.

- Meglehet. Alapvetően én is ezt feltételezném, bár az oroszok sem ostobábbak nálunk, és ha nem muszáj, nem ölnek meg egy atomfizikust. A lényeg az, hogy van másik ok is, ami miatt pont egy atomfizikus tűnhet el váratlanul. Gondolom, mondanom sem kell...

- Titkos kutatások. Értem, mire gondol. Úgy véli, ez lehet a helyzet?

- Ha mindent egymás mellé rakok, és hozzáteszem a hadnagy megérzéseit, akkor felmerülnek kérdések...

- Mutassa azt az aktát! - nyúlt dr. Kristow a papírokért, és kétszer is átolvasta az életrajzot. Megrázta a fejét, és így szólt:

- Utánanézek a Nuclear Abstracts-ban.

A Nuclear Abstracts magazin kis dobozokba rendezett mikrofilm-számai egy egész falat elfoglaltak dr. Kristow dolgozószobájában.

A bizottsági tag beindította a vetítőt, közben Brand próbálta a lehető legnagyobb türelemmel szemlélni tevékenységét.

- Az utóbbi hat évben egy bizonyos Mihail Zebatinsky - mormolta dr. Kristow - volt a szerzője vagy társszerzője úgy fél tucat dolgozatnak az orosz lapokban. Megnézzük a kivonatokat, és talán ki tudunk hozni belőlük valamit. Bár kétlem.

A szelektor kiválasztotta a megfelelő képkockákat, dr. Kristow sorba rendezte, és végigfuttatta őket a vetítón, közben feszülten figyelte a felvillanó szövegeket.

- Furcsa... - mondta végül.

- Mi a furcsa? - kérdezte Brand.

A tudós hátradőlt a székén.

- Inkább még nem mondanám el, ha lehet. Tudna szerezni nekem egy névsort azokról az atomtudósokról, akik az utóbbi év során tűntek el szem elől a Szovjetunióban?

- Talált valamit?

- Nem igazán. Ha csak belenézek egy-egy lapba, akkor semmit. De most végignéztünk többet is, ráadásul a fickó feltételezhetően egy titkos projekten dolgozik, mindennek a tetejébe pedig elültette a fejében a gyanút...

- Vállat vont; - Semmit.

Brand feszülten csapott le a gondolatmenetre:

- Szeretném, ha elmondaná, mire gondol. Lehet, hogy mindketten hamis nyomon járunk.

- Ha így látja jónak... Felmerült a lehetőség, hogy ez a fickó a gamma sugarak tükrözésével kísérletezhet.

- Van jelentősége?

- Ha kidolgoznak egy tükröpajzsot a gamma sugarak ellen, akkor a segítségével fel lehet építeni az utóhatásoktól is védő menhelyeket. Tudja, az igazi veszélyt az utóhatások jelen ült. Egy hidrogénbomba porig rombol egy várost, de utóhatásként a sugárzás lassan mindent kiirt egy több ezer mérföld hosszú és több száz mérföld széles sávban.

- Mi dolgozunk ilyesmin? - kérdezte gyorsan Brand.

- Nem.

- És ha ők kidolgozzák, mi meg nem, akkor elpusztíthatják az Egyesült Államokat... totóra úgy tíz városért cserében.

- Ez még nagyon távoli jövő. Egyébként sincs rá bizonyíték. Ez az egész abból indult ki, hogy egy ember megváltoztatott egy betűt a nevében.

- Persze, megőrültem... - jegyezte meg Brand. - De még nem ejtem az ügyet, Nem ezen a ponton. Akkor is megszerzem az eltűnt atomfizikusok névsorát, ha Moszkvába kell mennem érte!

Megszerezte a névsort. Átolvastak minden kutatási anyagot, amelyet az eltűntek írtak. Összehívták az egész Atomenergia Bizottságot, azután a nemzet atomtudósait is. Dr. Kristow épp kijött egy egész éjjel tartó ülésről, amelynek elején maga Amerika elnöke is részt vett.

Találkozott Branddel. Mindketten elgyötörten néztek ki. mini akiknek nagy szükségük lenne egy hosszú alvásra.

- Nos? - kérdezte Brand.

Kristow bólintott.

- A legtöbben egyetértettek. Néhányan kételkednek, de a többség egyetértett.

- És maga? Biztos benne?

- Messze nem, de inkább máshogy fogalmaznék. Könnyebb elhinni, hogy az oroszok gammasugár-pajzson dolgoznak, mint azt, hogy az összegyűjtött adatok között valójában nincs semmiféle kapcsolat.

- Akkor a pajzs kutatásáról is döntöttek?

- Igen. - Kristow végigsimított rövid, sörteszerű haján, amivel száraz, sustorgó hangot keltett. - A kutatás teljes támogatást élvez. Ismerve az eltűntek dolgozatait, könnyen felzárkózhatunk. Talán még meg is előzhetjük őket. Persze, rá fognak jönni, hogy ezen dolgozunk.

- Hadd jöjjenek rá! - válaszolta Brand. - Nem számít. Legalább meggondolják, hogy megtámadjanak-e. Nem látom semmi értelmét annak, hogy elpusztítsák tíz városunkat az ő tíz városukért, csak ha olyan ostobák, hogy mégsem jönnek rá, mivel foglalkozunk.

- Azért ne tudják meg túl hamar! Azt nem akarjuk, hogy túl hamar rájöjjenek. Mi van az amerikai Zebatinsky-Sebatinskyvel?

Brand komornak tűnt, ahogy megrázta a fejét.

- Nem találtunk semmit, ami összekapcsolná ezekkel az eseményekkel. A francba, pedig komolyan utánanéztünk! Természetesen, egyetérték önnel. Érzékeny ponton áll, és nem tarthatjuk ott, még ha tisztázódik is.

- Ki sem rúghatjuk. Az oroszok még gyanút fognának.

- Van valami javaslata?

A lift felé tartottak a hosszú folyosón. Hajnali négy órás üresség vette körül őket.

- Belenéztem a munkájába - mondta dr. Kristow. - Jó eredményeket tud felmutatni, sokaknál jobbat, ráadásul nem elégedett a munkájával. Nem igazán csapat- játékos típus.

- Szóval?

- Képes és alkalmas a tudományos munkára. Ha össze tudnánk hozni, hogy valamelyik nagy egyetem felajánljon neki egy fizikus állást, szerintem örömmel elfogadná. Van elég olyan terület, ami nem annyira érzékeny és lefoglalná, könnyedén megfigyelés alatt tarthatnánk, ráadásul ez természetes fejlemény lenne. Az oroszok sem kezdenék el vakargatni a fejüket. Mi a véleménye?

Brand bólintott.

- Ez is egy ötlet. Ráadásul jól hangzik. Felterjesztem a főnökhöz.

Beléptek a liftbe, és Brand megengedte magának, hogy elcsodálkozzon a fejleményeken. Micsoda befejezése lenne ez az ügynek, amely egy név egyetlen betűjének megváltoztatásával kezdődött!

Marshall Sebatinsky alig jutott szóhoz.

- Esküszöm, nem értem, hogy történhetett ez meg! Soha nem gondoltam volna, hogy pont egy mezondetektorral válok ismertté! Te jó ég, Sophie! Fizika tudományos munkatárs a Princetonon! Csak gondolj bele!

- Gondolod, hogy a beszéded győzte meg őket az Amerikai Fizika Társaság konferenciáján? - kérdezte a felesége.

- Nem értem, hogyan. Az egy meglehetősen lapos dolgozat volt, amibe mindenki belenyúlt a csoportban. - Csettintett egyet az ujjával. - Biztos a Princeton indította azt a vizsgálatot! Ez lesz az! Emlékszel, mennyi nyomtatványt kellett kitöltenem az elmúlt hat hónapban? Meg azok a kihallgatások, amit nem magyaráztak meg! Tényleg kezdtem azt hinni, hogy valamiféle bomlasztó elemnek tartanak. Pedig csak a Princeton vizsgálta a tevékenységem. És végül döntöttek!

- Talán a neved miatt - jegyezte meg Sophie. - Mármost a változtatás miatt.

- Ide nézz! Ezzel végre a saját kezembe vehetem a szakmai pályafutásom! Nyomot hagyhatok a történelemben. Végül esélyt kaptam, hogy... - Hirtelen elhallgatott, és a feleségéhez fordult:

- A nevem miatt? Az S miatt?

- Nem kaptál ajánlatot, amíg meg nem változtattad a neved.

- Még utána is sokat kellett várnom. Ez csak véletlen egybeesés. Már korábban is mondtam neked, Sophie, hogy csak kidobtam ötven dollárt, mert a kedvedben akartam járni. Istenem, milyen hülyén éreztem magam ezekben a hónapokban mindig, amikor azt a fránya S betűt erőltettem!

Felesége azonnal védekezni kezdett:

- Nem én akartam, hogy megcsináld, Marshall! Én javasoltam, de nem nyaggattalak miatta. Ne mondd, hogy miattam csináltad! Ráadásul, a végén jól is jött. Biztos vagyok benne, hogy a neved miatt alakultak így a dolgok.

- Babonás vagy - mosolyodott el Sebatinsky.

- Nem érdekel, hogy nevezed, de nem változtathatod vissza a neved!

- Azt hiszem, nem is akarom. Épp elég bajom volt azzal, hogy S-sel mondják. Már a gondolatot sem tudom elviselni, hogy ismét mindenkit rávegyek a Z-re. Lehet, hogy rögtön Jonesra kellett volna változtatnom a nevem, mi? - Felnevetett, de szinte hisztérikusnak tűnt.

- Hagyd már abba!

- Oké, oké, csak vicceltem! Na, ide figyelj! Valamelyik nap beugrom az öreghez, és elmondom neki, hogy minden működött. Megdobom még egy tízessel. Akkor elégedett leszel?

Elég nagylelkűnek érezte magát ahhoz, hogy rögtön a következő héten meg is tegye. Ezúttal meg sem próbált álruhába bújni. Felvette a szokásos utcai öltözékét és a szemüvegét, a kalap eszébe sem jutott.

Még dúdolt is magában, ahogy az üzlet felé tartott. Egyszer félre kellett állnia, hogy elengedjen egy fáradt, savanyú képű nő, aki ikerbabakocsit tolt maga előtt.

Tétovázás nélkül megragadta a kilincset, de az ajtó nem engedett a nyomásnak. Zárva volt.

A kirakatüveg belső oldaláról eltűnt a napszitta „Numerológus” felirat. A helyét egy másik papírlap vette át, amelynek betűi már sárgultak a napsugaraktól: „Kiadó”.

Sebatinsky vállat vont. Ennyi. A maga részéről Ő megpróbált helyesen cselekedni.

Haround boldogan megvált a test nyúgeitől, és hiperkőbmérföldeket ugrott át lilásan fénylő örvényeket keltő

energiacsóvjával.

- Nyertem? Nyertem'? — kérdezte

Mestack jóval visszafogottabban válaszolt:

- Még nem számoltam ki. - Lágyan fénylő energiája egészen gömbszerűnek tűnt a hipertérben.

- Hát akkor számold ki végre! Az eredmény nem változik meg attól, hogy sokáig tart. Huh, micsoda megkönnyebbülés ismét tiszta energiaként létezni! Egy egész idő-mikrocikluson át tartott; majdnem teljesen elhasználtam egy testet! De megérte, hogy megmutathattam, mit tudok!

- Rendben, rendben! - válaszolta Mestack. - Elismerem, hogy megakadályoztad az atomháborút a bolygón.

- „A” osztályú hatás vagy sem?

- Igen, az. „A” osztályú hatás,

” Nagyon jó! Akkor ellenőrizd, hogy egy „F” besorolású stimulussal értem-e el az „A” osztályú hatást!

Megváltottam egy betűt egy névben.

- Tessék?

- Ne is törődj vele! Ott van minden, megnézheted magadnak.

Mestack vonakodva ismerte el:

- Igazad van. Ez egy „A” osztályú egy „F” stimulussal.

- Akkor nyertem. Ismerd el!

- Egyikünk sem fog nyerni, ha az Őrző vet egy pillantást a bolygóra.

Haround idős numerológusként járt utoljára a Földön, és a test elhagyásának

Öröme még mindig nem múlt el.

- Amikor fogadást kötöttünk, még nem aggódtál emiatt - mondta,

- Nem gondoltam, hogy leszel olyan ostoba, és végigcsinálod.

- Űrszemét! Egyébként, miért kellene aggódnunk? Az Őrző sohasem fog felfedezni egy „FM besorolású stimulust.

- Talán tényleg nem, de az „A” osztályú hatást biztosan észreveszi. A testben élők még egy tucat mikrociklus múlva is itt lesznek. Ez biztosan feltűnik majd neki.

- Az a baj veled, Mestack, hogy nem akarsz fizetni. Csak halogatod.

- Fizetek. De csak várj, amíg az Őrző rájön, hogy felhatalmazás nélkül dolgoztunk egy problémán és engedély nélkül változtattunk. Persze, ha... - Nem folytatta.

- Rendben - egyezett bele Haround. - Visszacsináljuk. Semmit sem fog észrevenni.

Mestack energiamintázatát ravasz izzás tette fényesebbé.

- Ha nem akarod, hogy ezt is észrevegye, akkor ismét egy „F” besorolású stimulusra lesz szükséged.

Haround habozott, mielőtt válaszolt;

- Meg tudom csinálni.

- Kétlem.

- De igen.

- Fogadnál is rá? - Mestack izzásába a diadalérzet vitt új szint.

Teljesen felpiszkálta társát, s az gondolkodás nélkül válaszolt:

- Hát persze! Visszateszem azokat a test-lényeket oda, ahova tartoztak. Az Őrző sohasem fogja észrevenni, hogy mi történt.

Mestack tovább ütötte a vasat:

- Akkor függesszük fel az első fogadást! A másodiknál fogadjunk háromszor annyiban!

- Benne vagyok - felelte Haround, ahogy őt is elkapta a szerencsejátékláz. - Háromszorozzuk meg!

- Altkor fogadjunk?

- Fogadjunk!

(Habony Gábor)